ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ιερα μητροπολις
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2009

Ἀβεβαιότητες καὶ βεβαιότητες

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ἡ Ἀνάληψις (φορητὴ εἰκόνα)
Μονὴ Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος.

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 19

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-17-0

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΕΣ

τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς ἀναλήψεως στοὺς οὐρανοὺς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ψάλλουμε στὸ ἀπολυτίκιο, ὅτι μὲ τὴν ἔνδοξη ἀνάληψί Του καὶ ἀνάβασί Του στοὺς οὐρανοὺς καὶ τῆς ἐπανόδου Του, *ὅπου ἦν τὸ πρότερον*, δηλ. στὸν θεϊκὸ θρόνο, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐχαροποίησε τοὺς μαθητές Του, πού βεβαιώθηκαν ἀπὸ τὴν εὐλογία Του, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ τροπάριο προβάλλεται μία πανανθρώπινη ἀνάγκη, αὐτὴ νὰ ἀποκτήσουμε βεβαιότητα στὴ ζωή μας γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ δείχνουμε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὅταν τὰ πάντα γύρω μας καταρρέουν καὶ ἡ ἀβεβαιότητα καὶ ἡ ἀνασφάλεια ἀπειλοῦν τὴν ζωή μας καὶ μᾶς φοβίζουν.

1) Ὁ Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὴν βεβαιότητα μιᾶς πνευματικῆς καρποφορίας, ποὺ ἀντιτάσσεται στὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀπόγνωση τοῦ μηδενισμοῦ.

Εἶπε: «*Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν. καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί*» (Ἰωάννου ιε΄ 4-8).

Δηλαδή: «*Μείνατε ἑνωμένοι μαζί μου. Τότε θά' μαι κι ἐγὼ ἑνωμένος μαζί σας. Ὅπως ἡ κληματόβεργα δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορήσει ἀπὸ μόνη της, ἂν δὲν εἶναι ἑνωμένη μὲ τὸ κλῆμα, τὸ ἴδιο κι ἐσεῖς ἂν δὲ μείνετε ἑνωμένοι μαζί μου. Ἐγὼ εἶμαι τὸ κλῆμα, ἐσεῖς οἱ κληματό-*

βεργες. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἑνωμένος μαζί μου κι ἐγὼ μαζί του, αὐτὸς κάνει ἄφθονο καρπό, γιατὶ χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖτε τίποτε νὰ κάνετε. Ἂν κάποιος δὲν μένει ἑνωμένος μαζί μου θὰ τὸν πετάξουν σὰν τὴν κληματόβεργα, καὶ θὰ ξεραθεῖ. Τὶς βέργες αὐτὲς τὶς μαζεύουν, τὶς ρίχνουν στὴ φωτιά, καὶ καίγονται. Ἂν μείνετε ἑνωμένοι μαζί μου κι ἂν τὰ λόγια μου μείνουν ζωντανὰ μέσα σας, ὅ,τι θελήσετε ζητῆστε το καὶ θὰ σᾶς δοθεῖ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο φανερώνεται ἡ δόξα τοῦ Πατέρα μου: ὅταν ἐσεῖς κάνετε ἄφθονο καρπὸ κι ἀποδειχθεῖτε ἔτσι μαθητές μου».

Σ' αὐτὴ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἑνωμένοι μὲ τὸν Κύριό μας ἐπιτυγχάνουμε τὴν πνευματικὴ τελείωσί μας ὀφείλεται ἡ σωτήρια διακήρυξι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὅτι οἱ μαθητές Του θὰ μείνουν πιστοὶ στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό: *«Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις»* (Ἰωάννου στ΄ 68).

Δηλαδή: *«Καὶ σὲ ποιὸν νὰ πᾶμε Κύριε; Ἐσὺ κατέχεις τὰ λόγια ποὺ ὁδηγοῦν στὴν αἰώνια ζωή».*

2) Ὁ Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὴν βεβαιότητα μιᾶς σταθερῆς καὶ ἀκλόνητης ἀποφάσεως γιὰ τὴν πνευματικὴ πορεία μας ἔναντι μιᾶς ἀσταθοῦς καὶ κλυδωνισμένης ζωῆς, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς ἐβεβαίωσε μὲ τὴν διδακτικὴ παραβολή:

«Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν. καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσεν, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη» (Ματθαίου ζ΄ 24-27).

Δηλαδή: *«Ὅποιος ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια μου καὶ τὰ τηρεῖ, αὐτὸν τὸν παρομοιάζω μὲ ἄνθρωπο συνετό, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του πάνω στὸ βράχο. Κι ἔπεσε βροχὴ καὶ πλημμύρισαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι κι ἔπεσαν ὁρμητικὰ πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν γκρεμίστηκε, γιατὶ εἶχε θεμελιωθεῖ πάνω στὸ βράχο. Κι ὅποιος ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια μου, ἀλλὰ δὲν τὰ τηρεῖ στὴν πρᾶξι, θὰ μοιάσει μὲ ἄνθρωπο ἄμυαλο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του πάνω στὴν ἄμμο. Κι ἔπεσε βροχὴ καὶ πλημμύρισαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι κι ἔπεσαν πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ τὸ σπίτι γκρεμίστηκε καὶ ἡ πτώση του ἔγινε μὲ πάταγο μεγάλο».*

Ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ βαδίζει μὲ σταθερότητα στὴν πνευματικὴ πορεία ἐπειδὴ κατὰ τὸν λόγο Του ὅποιος δὲν εἶναι σταθερὰ προσανατολισμένος καὶ ἀποφασισμένος νὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ νὰ ἐπιτύχει τοὺς σκοποὺς τῆς πνευματικῆς ζωῆς δύσκολα θὰ εἰσέλθει στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ:

«Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκᾶ θ΄ 62).

Δηλαδή: *«Ὅποιος βάζει τὸ χέρι του στὸ ἀλέτρι καὶ κοιτάζει πρὸς τὰ πίσω, δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».*

Μ' αὐτὴ τὴν ἀποφασιστικότητα διεκήρυττε ὁ ἀπόστολος Παῦλος *ὅτι «εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι»* (Πρὸς Γαλάτας β΄ 18).

Δηλαδή: *«Γιατί, ἂν ὅ, τι γκρέμισα τὸ ξαναχτίζω, εἶναι σὰν νὰ ὁμολογῶ πὼς ἔκανα λάθος ὅταν τὸ γκρέμιζα».*

3) Ἡ *«ἐλπὶς τῆς κλήσεως ἡμῶν»* (Πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 4) στηρίζει τὴν βεβαιότητα τῆς σωτηρίας μας καὶ μ' αὐτὴ ψηλαφοῦμε τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διαβεβαίωσι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ:

«Ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Πρὸς Ρωμαίους ε΄ 5).

Δηλαδή: *«Κι ἡ ἐλπίδα τελικά δέν ἀπογοητεύει. Μαρτυρεῖ γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ μᾶς δόθηκε γέμισε καὶ ξεχείλησε τὶς καρδιές μας».*

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πιστοὶ σὲ κάθε σύναξί μας ἐπικαλούμαστε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ:

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ψάλλοντάς σοι ἀλληλούϊα».

Τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῶν πιστῶν προσδιορίζει μὲ σαφήνεια ὁ ἀποστολικὸς λόγος ὅτι *«οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα».* Γιὰ νὰ ζήσουμε μαζὶ μὲ τὸν

Κύριο στὴν αἰώνιο ζωή, πρέπει προηγουμένως στὴ παροῦσα ζωὴ νὰ πιστέψουμε σ' Αὐτὸν καὶ νὰ τηρήσουμε τὶς ἐντολές Του:

«Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ δ΄ 17).

Ὁ πιστὸς ἐλπίζει, ὅπως μᾶς ἐδίδαξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι *«ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ»* (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ΄ 4).

Δηλαδή: *«Ὅταν ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωή μας, φανερωθεῖ, τότε κι ἐσεῖς, στὴν παρουσία του, θὰ φανερωθεῖτε μαζί του δοξασμένοι».*

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐξηγεῖ, ὅτι ἐνῷ ὁ ἀνθρώπινος λόγος ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστήριο τῆς ἔνδοξης ἐναλλαγῆς τῶν πιστῶν, ἐν τούτοις ὑποδεικνύει μὲ σαφήνεια τὴν ὑποχρέωσί τους νὰ ἁγνίζουν ἑαυτούς:

«Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα· οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι. καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἁγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι. Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία. καὶ οἴδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι. πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν» (Α΄ Ἰωάννου γ΄ 2-6).

Δηλαδή: *«Ἀγαπητοί μου, τώρα εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Τί πρόκειται νὰ γίνουμε στὸ μέλλον δὲν ἔχει*

ἀκόμη φανερωθεῖ. Ξέρουμε ὅμως πώς, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθεῖ στὴν δευτέρα παρουσία του, θὰ γίνουμε ὅμοιοι μ' αὐτόν, γιατὶ θὰ τὸν δοῦμε ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Ὅποιος, λοιπόν, μ' ἐμπιστοσύνη στὸ Χριστὸ ἔχει αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο τὴν καθαρότητα ἐκείνου».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος θά διακηρύξει, ὅτι μοναδικὸς σωτήρας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός:

«Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξεων δ΄ 12).

Δηλαδή: *«Ἀπό κανέναν ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει ἡ σωτηρία· οὔτε ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπο κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δοσμένο στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε».*

4) Ὁ Χριστός χαρίζει τὴν βεβαιότητα τῆς ζωῆς διαλύοντας τὴν ἀπελπισία καὶ ζοφερότητα τοῦ θανάτου.

Εἶπε: *«Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή»* (Ἰωάννου ια΄ 25).

«Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰωάννου ι΄ 10).

Δηλαδή: *«Ἐγώ ὅμως ἦρθα γιὰ νὰ ἔχουν τὰ πρόβατά μου ζωή, καὶ μάλιστα ζωὴ περίσσια».*

5) Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας Του μᾶς βεβαιώνει, ὅτι πορευόμαστε τὴν ὁδὸ τῆς ἀληθείας. Εἶπε:

«Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάννου η΄ 12).

Δηλαδή: *«Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θὰ πλανιέται μέσα στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς ποὺ φέρνει στὴ ζωή».*

Αὐτὸς ὁ ἔνδοξος ἀναστημένος καὶ ἀναληφθεὶς Κύριος πληροφορεῖ καὶ βεβαιώνει κάθε μαθητή Του ὅτι ἡ παρουσία Του στὴν ζωή του, ἐφ' ὅσον τηρεῖ τὶς ἐντολές Του θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ὅτι εὑρίσκεται στὴν ἀλήθεια καὶ κατέχει τὴν ἀληθινὴ πίστι ποὺ φωτίζει τὰ βήματα τῆς ζωῆς του καὶ βιώνοντας αὐτὴ τὴν ἐμπειρία στρέφεται μὲ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα προσευχόμενος:

«Πρὸς σέ, Κύριε ἦρα τὴν ψυχή μου, ὁ Θεός. Ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνθείην». Καὶ πάλιν *«Φύλαξον τὴν ψυχήν μου καὶ ῥῦσαι με· μὴ καταισχυνθείην, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ»* (Ψαλμός κδ΄ (κε΄) 24 στίχοι 1-2, 20).

Δηλαδή: *«Πρὸς σέ, Κύριε, ποὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, ἀνύψωσα τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μου, ἀφοῦ τά ἀπέσπασα ἀπὸ τὶς ματαιότητες τοῦ κόσμου τούτου. Σ' Ἐσένα ἔχω στηρίξει τὴν πεποίθησή μου. Μὴν ἐπιτρέψεις ποτὲ Κύριε, καὶ παρασυρθῶ σὲ ἁμαρτία καὶ κατεξευτελισθῶ στήν παροῦσα ζωή. Οὔτε καὶ νὰ γίνω ἀντικείμενο χλευασμοῦ καὶ ὀνειδισμοῦ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου».*

Ἡ Σοφία Σειρὰχ προτρέπει τὸν πιστὸ νὰ μένει μὲ τὸν Κύριο στὴν ζωή του χωρὶς νὰ ἀμφιταλαντεύεται καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύεται:

«Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἑτοίμασον τὴν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν. Εὔθυνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσῃς ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῇς, ἵνα αὐξηθῇς ἐπ᾽ ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγματι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεταί σου· εὔθυνον τὰς ὁδούς σου καὶ ἔλπισον ἐπ᾽ αὐτόν. οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ, καὶ οὐ μὴ πταίσῃ ὁ μισθὸς ὑμῶν. οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδητε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατῃσχύνθη; ἢ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; ἢ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν, καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν; διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφίησιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως» (Σοφία Σειράχ β΄ 6-11).

Δηλαδή: *«Παιδί μου ἐὰν προσέρχεσαι νὰ ὑπηρετήσεις τὸν Κύριο, ἑτοίμασε τὸν ἑαυτό σου γιὰ διάφορες δοκιμασίες. Νὰ ἔχεις εὐθεία καὶ εἰλικρινὴ τὴν καρδιά σου. Ὅπλισε τὸν ἑαυτό σου μὲ ὑπομονὴ καὶ θάρρος καὶ νὰ μὴν παρασυρθεῖς μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο σὲ περίοδο δυσκολιῶν. Μεῖνε προσκολλημένος στὸν Θεό, μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ Αὐτὸν γιὰ νὰ μεγαλυνθεῖς καὶ νὰ δοξασθεῖς κατόπιν. Κάθε πειρασμὸ καὶ δύσκολη περί-*

σταση ποὺ θὰ ξεσπάσει ἐπάνω σου δέξου αὐτὴν μὲ ὑπομονή. Στὶς μεταπτώσεις καὶ τὶς ἐναλλαγὲς τῶν θλίψεών σου δεῖξε μακροθυμία. Γιατὶ ὅπως μὲ τὴν φωτιὰ καθαρίζεται καὶ γίνεται λαμπρότερος ὁ χρυσός, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται δεκτοὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μέσῳ τῆς καμίνου τῶν θλίψεων. Ἐμπιστεύσου τὸν ἑαυτό σου στὸν Κύριο καὶ Αὐτὸς θὰ σὲ προστατεύσει. Φρόντισε νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς οἱ ὁδοὶ καὶ οἱ τρόποι τῆς ζωῆς σου καὶ στήριξε σ᾽ Ἐκεῖνον τὶς ἐλπίδες σου. Ὅσοι φοβᾶστε τὸν Κύριο ἀναμείνατε τὴν ἔκβασιν ποὺ Ἐκεῖνος θὰ δώσει καὶ νὰ μὴν παρεκκλίνετε ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ μὴ πέσετε καὶ συντριβεῖτε. Ὅλοι ὅσοι φοβοῦνται τὸν Κύριο ἂς ἐμπιστευθοῦν τὸν ἑαυτό τους σ᾽ Ἐκεῖνον καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὑπομονῆς τους δὲν θὰ χαθεῖ. Σεῖς ποὺ φοβᾶσθε τὸν Κύριο νὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπολαύσετε τὸ ἔλεός Του, τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν αἰώνια χαρά. Παρατηρεῖστε στὶς ἀρχαῖες γενεὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ δεῖτε ποιός ἀπὸ ἐκείνους πού ἐμπιστεύθηκαν τὸν ἑαυτό τους στόν Κύριο ντροπιάστηκε; Ἢ ποιός ἔμεινε ἀκλόνητος στὸν σεβασμὸ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ Ἐκεῖνον; Ἢ ποιός παρακάλεσε τὸν Κύριο καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἔδειξε ἀδιαφορία καὶ ἐγκατάλειψη; Γιατὶ ὁ Κύριος εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες καὶ σώζει τοὺς ἀνθρώπους σέ περίοδο θλίψεων καὶ πειρασμῶν».

Γι᾽ αὐτὸ ὁ πιστὸς παρακαλεῖ τὸν Θεὸ Πατέρα του: *«Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ καταισχύνης με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου»* (Ψαλμός ριη΄ (ριθ΄) 118 στ. 116).

Δηλαδή: *«Ἄπλωσε τὸ προστατευτικό σου χέρι, πιάσε με καὶ συγκράτησέ με σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσή Σου. Σῶσε καὶ περιφρούρησε τὴν ζωή μου ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ μὴ μὲ ντροπιάσεις σχετικὰ μὲ τὶς ἐλπίδες ποὺ ἔχω στηρίξει σὲ Ἐσένα».*

Βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται» (Πρός Ρωμαίους θ΄ 33).

Τὸ ἴδιο βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος:

«Ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνθῇ» (Α΄ Πέτρου β΄ 6).

Δηλαδή: *«Ὅποιος ὅμως πιστεύει σ᾽ αὐτόν, δὲν θὰ ντροπιαστεῖ».*

Ἡ Ἐκκλησία μας βιώνει μὲ τὴν προσευχή της αὐτὴ τὴν βεβαιότητα καὶ καλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ ἐμπιστεύονται τὸν Κύριό τους.

«Ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

